

Børne Blad



Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 14.

6te april 1901.

27de aarg.



Rugde i r. t.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Ell Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Wangness, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektationen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 13.

Isak.

Sara døde et hundrede og syv og tyve aar gammel i Hebron, i Kana'ans land. Der kjøbte Abraham Makpela til gravsted for hende, og der begrob han hende under sorg og savn. Hun havde været en god hustru, en from og troende kvinde. Og ligesom Abraham kaldes de troendes fader, saaledes kaldes ogsaa Sara de troende kvinners moder (1 Pet. 3, 6).

Det, som nu laa Abraham mest paa hjerte, var at hans søn Isak kunde faa en hustru, som var ham ligesindet. Derfor vilde han ikke, at Isak skulde tage nogen af de hebenste kananitters døtre, men sendte sin tjener Elieser til Mesopotamien, til sine egne slegtninger, hvor der endnu fandtes gudfrygtige blandt folket.

Heraf kan vi lære, at det bør foreldre at sørge for, at deres børn kan faa kristelige egteskæller. Det er en stor synd, naar foreldrene lader sine børn gaa sine egne veie i denne sag, eller naar børn gaar hen og tager til egne, hvem de vil, uden foreldrenes vidende og samtykke.

Elieser var en god og paalidelig tjener; han var ogsaa from og gudfrygtig. Da han kom i nærheden af Nators stad, stansede han ved en brønd udenfor staden. Og der lægger han sit erende frem for Gud i bøn. Neppe havde han endt sin bøn, førend Rebekka, Betuels datter, kom og gjorde just, hvad han havde bedt om. Saaledes hører endnu Gud sine troendes bønner, naar de beder efter hans vilje og til sit eget gavn.

Rebekka var venlig mod den fremmede mand, villig til at tjene ham, og uagtet hun var en rig mands datter, var hun ikke for stor eller sin paa det til at udføre simpelt arbejde som at bære vand, vande kamelerne og hvide fremmede reisende husly. Hun viste sig dermed som en lydlig og flink datter, og saadanne er det ogsaa, som bliver bra og flinke hustruer.

Elieser blev venlig modtagen af Rebekkas

fader, Betuel, og hendes broder Laban. Og da Elieser havde fortalt sit erende, og hvorledes Gud havde ført ham og hørt hans bøn, sagde de begge: dette kommer fra Herren. Derfor var de ogsaa straks villige til at lade Rebekka gaa med ham. Men de spørger ogsaa Rebekka, om hun er villig til at gaa til Isak. — Hun erkjendte ogsaa, at det var Guds vilje, og hun svarede ja.

Det vilde have været uret mod hende, om hun ikke var bleven spurgt, og om Betuel havde tvunget hende til at gaa. Foreldre hunder mod sine børn, naar de vil tvinge dem til at tage nogen til egne mod deres vilje.

Nu førte Elieser Rebekka med sig hjem til Isak. Han modtog hende med glæde som en gave fra Herren. Hun blev hans hustru, og han elskede hende.

De, som stifter egteskab paa saadan maade og med et saadant sind, kan stole paa, at deres egteskab vil blive lykkeligt.

Saa hører vi tilslut om Abrahams sidste dage og hans død. Han blev bestandig i troen paa den frelser, som skulde komme. 175 aar gammel døde han, og han blev begravet af sine sønner Isak og Ismael paa samme sted, hvor hans hustru Sara havde fundet hvile. Han blev samlet til sit folk, staar der. Naar de troende dør, ser det ud som naar andre, som ikke er troende, dør. Men der er stor forskjel. De troende samles i døden til sit folk. De samles med saadanne troende, som er døde før dem. De gaar gennem døden til Gud og de salige hos ham. Der skal alle Guds folk samles engang.

Isak blev efter faderens død høvding for sit folk, ligesom Abraham havde været det. Men den bedste arv, som Isak fik, var Abrahams forjættelse og Abrahams velsignelse. Thi det, som Gud havde sagt til Abraham, det sagde han ogsaa til Isak: "Jeg vil give dig og din astom Kana'ans land, og i din astom skal alle jordens slegter velsignes."

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

"Hør nu, Douglas, saa skal jeg fortælle dig noget, som du maa hufte, saa længe du lever. Der kom to unge mænd ud til Ægypten for at være med vor bataljon der. En morgen blev vi beordret ud paa rekognosering, og begge disse

to var med os. Det var to sterke, friste, tjætte unge mænd, den ene ifær; han var arving til en stor eiendom hjemme i England; men han havde forladt sin mor, der var enke, han vilde gjøre sit navn bekjendt. Jeg synes, jeg ser ham nu med de skjelmste øine og den glade latter; han og hans kamerat red lige foran mig. Jeg vil ikke fortælle dere hørn alle detaljer; men vi havde en skarp fegtning den morgen, fuglerne fløi om ørene paa os. Tilslut, da vi vendte hjem efter at have afsplittet fienden, kom vi over en afdeling af dem, der havde forstanset sig paa en høide. Vi fik ordre til at lægge os ned og gibe ild.

Saa hvilede den ene af de to unge mænd til den anden: "Nu er der god anledning til at gjøre dit navn berømt; gaa paa, gut, storm den høiden og angrib fortet."

"Jeg vilde gjøre det, hvis jeg havde befaling til det", svarede den anden.

Vi ligger og gjemmer os her akkurat som harer", fortsatte kameraten; "skal vi lade vor fiende tro, at vi er ræd for at vise os? Fik de bare se vore rifler, saa tog de nok benene paa nakken. Den gamle majoren, stakkar, er nok sjøvnig og vil have sig en lur her, ellers vilde han aldrig givet os en sliq ordre. Reis dig op, Castleton, lad dem se dine 6 fod og 6 tommer. Lør du ikke, gut? Tænt, han er bange!"

Men da reiste Johnny Castleton sig op i sin fulde høide. I næste øieblik kom en kugle susende og tog hans hoved, og det døde legeme faldt ned i armene paa den ven, der var stib i hans død. Men var det en helte død, Betty? Og du, Douglas, hvad tror du, kameraten sølte, da han maatte stride hjem til sin vens mor, den gamle enke, og fortælle hende, at hun aldrig mere vilde se sin gut igjen? Han tog sig saa nær af det, at han forlob armeen; og det sidste jeg hørte om ham var, at han næsten holdt paa at blive findsfyg af sorg og strupler.

Se saa, nu har jeg faaet alle fem smaa anfigter saa stille og alvorlige, at jeg tror selv Mary vil blive fornøiet.

Huff nu, gutten min, at du aldrig opfordrer din søster til at finde paa sliqe bobestykker igjen, og dere smaapiger maa aldrig høre paa ham, hvis han gjør det. Nu har jeg ikke mere at sige; hvor er mrs. Giles? Gad vide, om hun har et bærelse til min ven et par nætter."

Kaptein Stuart satte Betty ned fra sit fang og reiste sig op. Han irettesatte børnene saa sjelden, at hans ord efterlod et dybt indtryk, og ingen af dem glemte, hvad han havde for-

talt. De var temmelig stille resten af dagen. De litte heller ikke rigtig, at onkelen havde taget med sig sin ven major St. Clair.

"Vi kommer ikke til at se stort til onkel Harry denne gang", sagde Douglas næste dag, da hørnene legte i haven, mens herrerne spiste middag, "han kommer vist bare til at være sammen med den bennen sin, og de skal være borte hele dagen og fiske."

"Jeg synes godt om ham", sagde Molly, "han ligner lidt mr. Koper."

"Han har saadanne pene, triste øine, og han er glad i Prins", fortalte Betty.

Det varede ikke længe, før major St. Clair havde bundet alle de smaa hjerter. Han var en høi, mørk mand, der saa streng ud; men naar han smilede, skjønnede børnene, de ikke behøvede at være ræd, og han smilede ofte til dem. Til sin store fryd fik Douglas lov at gaa med dem og fiske.

"De kunde jo ikke godt greie sig uden mig", fortalte han sine søstre; "jeg hjælper dem og sætter agn paa og pakker ud nisteturben, og saa fortæller jeg dem historier. De liker det."

En eftermiddag var de alle i haven under de sthggefulde træer. Herrerne læste aviser og røgte, og hørnene legte lidt længere borte.

Bludselig kom Betty gaaende hen til sin onkel; Prins lige efter.

"Vi skal paa en spafertur", sagde hun, "men du brøder dig vel ikke om at gaa med?"

Ingen af hørnene gjorde noget, uden de først spurgte sin onkel, om han vilde være med paa det.

"Nei, jeg vil ikke", sagde han og lænede sig dovent tilbage i rørstolen, mens han smilende betragtede den lille stikkelse foran sig. "Hvor skal du hen? Du gjør nok aldeles som du vil her paa landet; det bliver slemt at komme tilbage til byen igjen du! Lader Mary dig saa gaa akkurat, hvorhen du vil?"

"Mary spørger ikke, hvorhen jeg gaar, og da fortæller jeg hende det ikke; men naar jeg ikke gaar til mr. Russell, saa gaar jeg i kirken."

"Hvad gjør du der da?"

"Jo", sagde Betty og saa alvorlig paa sin onkel, "hvis jeg kan stole paa, at du og major St. Clair ikke fortæller det til nogen, saa skal jeg sige det."

"Du kan stole paa vor tausshed!"

"Jeg gaar og tager med mig nogle pene blomster til en liben, død pige der; hun er saa glad i blomster; men hun har bare en død lilje før. Og saa møder jeg en ung dame der, og



Engh, felt i Lanter.



3 fritbarteret.

hun spiller og synger saa nydelig for mig, at jeg ofte maa græde lidt. Og kirken er saa stille og mørk og kjølig; det er saa pent der."

"Faar jeg lov at gaa med dig?" spurgte major St. Clair og reiste sig.

"Det er da ikke noget at gaa efter", mumlede onkel Harry; "og jeg siger dig det paa forhaand, at det er langt; kirken ligger et godt stykke herfra."

"Jeg vil gjerne strække benene lidt", var svaret.

"Jeg pleier ikke at bede nogen følge med mig", sagde Betty til majoren, da de gik henover veien. "Jeg har jo Prins, og det er nok. Men du er en fremmed, og det er onkel Harry ogsaa, saa da tænkte jeg, dere gjerne vilde se kirken. Og ingen af dere vil snakke eller støie der; der maa altid være saa stille i kirken, ved du. Vil du være saa snild at give mig den blomsten, som staar deroppe? Jeg kan ikke naa den. Jeg vil give den til Violet."

Spaserturen gik hurtig for majoren. Betty var flink til at underholde ham. Da de kom frem til kirken, tog hun ham lige op til Violet's monument, som hun var saa glad i, og hun blev meget fornøiet ved at se, at majoren ogsaa beundrede det. Hun lagde sine medbragte blomster i barnets foldede hænder og viste derpaa majoren det kulørte glasvindu lige over.

"Er det ikke pent", hviskede hun til ham. "Ser du det skriftstedet, som staar under? Det er mr. Russell, som vilde have det. Vi talte om det forleden dag. Jeg spurgte ham, om han var lig en af de disciplene, som der staar om, som ikke vilde, at børnene skulde komme til Jesus. Og han sagde ja, han vilde heller ha' Violet her. Tænk, Violet var ikke ældre end mig, men hun hadde ha'bt meget ondt her. Mr. Russell fortalte mig, hvor taalmodig hun var hele tiden, endda hun led saa svært; men hun klagede ikke."

Betty stod og saa op paa majoren med et drømmende udtryk i sit lille ansigt, hun stod længe i dybe tanker.

Endelig sagde hun:

"Har du ha'bt sorger, major St. Clair?"

Han svarede ikke, men smilede, et bemødiget smil.

"Har du ha'bt trængsel?" spurgte Betty igjen.

"Ja", svarede han langsomt, "en gang hadde jeg en stor sorg, Betty, en meget stor sorg; jeg troede aldrig, jeg skulde overvinde den."

"Naar den unge damen kommer hid og spiller, saa vil jeg bede hende synge om den store trængsel; hun kommer vist straks nu. Hvor vil du sidde? Jeg vil sidde der ved orglet, og Prins ligger paa fanget mit."

"Jeg skal nok finde mig en plads. Kanste jeg gaar ud i solskinnet igjen."

Og major St. Clair gik langsomt rundt i kirken og saa sig om, til han hørte døren aabnes; da satte han sig ned i en stol bag en gammel stensjule.

Betty satte sig ogsaa ned, da hun hadde hilst paa Nesta. Det gyldne solskin strømmede ind over hende og lille Prins, som hun holdt i sine arme, og majoren huffede længe, hvor malerist de tog sig ud. Men det var ikke synet af dem, som gjorde, at den sterke mand pludselig blegnede og med skjælvende hænder greb om stolryggen foran sig; han saa ikke længer paa Betty, men paa den flanke, hvidige stikkelse, som nu tog plads ved orglet.

Han hørte Betty's klare, barnslige stemme, som sagde:

"Vær saa snild at synge om dem, som er kommen ud af trængselen. Jeg har taget med mig en, som ogsaa gjerne vil høre den sang. Han sidder nede i kirken."

Nesta saa sig hurtig rundt; men da hun ikke saa nogen, vendte hun sig om til orglet igjen, og et øieblik efter klang hendes smukke stemme gjennem kirken. Major St. Clair stod med forslagte arme bag stensjulen. Han syntes sterkt bevæget, og da de sidste toner døde bort, forlod han hurtig kirken.

Trettende kapitel.

Mødet mellem de to.

Betty var saa optaget af musikken, at hun rent glemte majoren.

"Tror du, jeg kan lære at synge og spille saa pent som dig, naar jeg bliver voksen?" spurgte hun.

"Ja, det tror jeg nok, du kan, vennen min."

"Men jeg har ikke noget orgel at spille paa; vi kan ikke gaa ind i kirkerne i London og spille."

"Nei, det er bare, fordi jeg kjender presten her saa godt, at han giver mig lov."

"Hvorfor kommer du aldrig til kirken her om søndagene?"

"Nei, vi har en liden kirke nærmere mit hjem; men der er ikke noget orgel, saa kommer jeg hid og spiller."

"Bed du, hvad jeg gjør, naar du synger? Jeg lukker øinene og indbilder mig, at jeg er i himlen. Det er deilig! Jeg ønsker, du kunde synge bestandig og aldrig stanse."

Nesta lo og kyssede det lille ibrige, opadvendte ansigt.

"Jeg er bange, jeg vilde blive baade træt og sulten da, Betty. Jeg er jo ingen engel, ser du." (Fortf.)

Gud elsker mig.

Et libet fattigt barn jeg er,
dog glad og lykkelig,
jeg bed, min Gud og fader kjær
vil sørge godt for mig.

Han elsker mig, han er mig hulb,
hans haand til hjælp er nær,
og mer end hele verdens guld
hans kjærlighed mig er.

Ei blot i fryd, men og i sorg
jeg synger dag og nat:
Gud er mit bærn, min faste borg,
min fryd og bedste stat.

Solskin i ansigtet.

Da jeg var ung, havde jeg en tante, som jeg holdt meget af. Jeg undrebes ofte paa, hvorledes hun altid kunde være saa glad og se saa fornøiet ud. "Hvor henter hun alt dette solskin i sit ansigt fra", tænkte jeg ofte.

Saa kom jeg til at være hos hende en hel vinter. Det er nu mange aar siden, men jeg minde denne lykkelige tid. Hun havde meget arbejde, meget at kæmpe med og mange prøvelser; men altid var der solskin over hendes ansigt. Jeg lagde merke til, at naar noget var ibejen, saa gik hun i sit værelse og blev der en stund alene. En dag listede jeg mig bort til døren for at lytte. Og saa hørte jeg, at tante talede med Gud; ja hun talede virkelig med Gud om det, som var ibejen. Hurtig som lynet sløi den tanke gennem min sjæl: Det er altsaa paa den maade, at tante faar solskinnet i sit ansigt. Hvad jeg den dag hørte, blev mig til nytte for mit hele liv.

En farlig thy.

"Hvor er min lue? Det er ikke muligt at finde den. Al, at jeg nu skal komme for sent paa stolen idag igjen!"

"Jeg har mistet mine haenster. Kan nogen sige mig, hvor de er? Hvor bedrøveligt, at jeg aldrig kan finde mine ting!"

"At kjære, laan mig din griffel! Jeg rækker ellers ikke at faa regnet mit stykke til timen er forbi, og kommer da til at sidde igjen, og det er saa kjedeligt."

"Jeg kan ikke sy idag — jeg har mistet mit fingerhjul. Hvad skal jeg gjøre?"

Bed du, mit kjære barn, hvem det er, som fremtalder alle disse udraab og spørgsmaal? Jeg vil sige dig det: Det er hr. Uorden. Et foragteligt, frygteligt og kjedeligt væsen, som enhver, der har gjort det ringeste bekendtskab med ham, kjender som meget plagsom. Nogle ting fører han bort fra deres rette plads, andre faar han ganste bort, og dersom du laber ham saa vedblive, skal du snart faa se, at han er en meget farlig thy.

En thy! Er Uorden en thy? Ja, det kan du være vis paa, og det værste af alt er, at han stjæler fra dig det kostbareste du eier — noget, du aldrig kan faa tilbage — noget, som du med en pung fuld af guld ikke kan købe igjen. Han stjæler din tid. Han river den ud af dine hænder, springer sin vei med den, og der gives ingen, som kan faa ham fat, ja ikke engang politiet kan faa nogen raad med ham. Hold derfor selv stadig udskit og lad ham ikke for nogen pris komme ind i dit hus. Jeg kjender mange smaa piger, som ikke har kunnet sine lekser for hans styld, og fra en liden gut stjal han nhlige en sin pennestrib. Han er meget behændig til at træde ind i stuffer, skrin og æsker, og kommer han ind, bringer han alt i urede. Han er især færdig til at angribe børn, og derfor vil jeg saa gjerne formane eder til at være paa eders post. Vær altid ordentlige. Pas vel paa dine smaa stuffer. Læg altid dine høger paa deres rette plads, og slæng aldrig din hat og kaabe fra dig paa et sted, hvor de ikke skulde være, men hæng dem ordentlig op, saasnart du kommer ind. Hab en særskilt plads for hver eneste ting, og læg enhver ting paa dens bestemte sted. Bed Herren din Gud ogsaa om hjælp til at holde denne farlige thy borte fra dit hjem.

Til billederne.

Har du nogengang tidlig om vaaren, medens sneen endnu ligger flekkevis i revner og paa skyggefulde steder, men træerne knoppes, gaaet ud i skovkanten lidt ud paa aftenen, naar skumringen begynder? Da er der en deilig fuglesang at høre. Men lidt efter lidt tystner den. Enkelte fugle holder lidt længere paa; men nu er de faa. Blot et og andet slag hører du her og der. Da, lyt op i luften; der faar du kanske høre ligesom en lav knurren, kroo, kroo, siger det, gang efter gang. Og saa indimellem raast to gange, pst, pst. Følger du med øinene der, hvor du hører lyden, faar du kanske se en eller to fugle, omtrent saa store som en due, komme flyvende med en underlig, slagrende flugt. Det er de langnæbbede fugle, som du ser paa første sides billede. Rugden kaldes den, og god er den at spise; men endda gildere er den at se og høre paa en deilig vaaraften i skumringen.

I fritvarteret.

Det er deiligt at gaa paa skolen. Saa synes alle brave gutter og piger. Deiligt i selve skoletimerne, ikke mindre deiligt i fritvartererne.

Det regner ude, saa børnene maa være inde i skoleværelset. Vilde Anna, som har faaet en vacker dukke til fødselsdagen sin af papa, maa vise den frem til de andre. De synes nok det, veninderne ogsaa, at det er en pen dukke, og det er ikke frit for, at

de misunder hende fødselsdagsgaven. Men er de snille piger, faar de nok lidt, de ogsaa, naar fødselsdagen kommer. Thi far og mor er jo saa snille og vil gjerne glæde sine børn, saa langt de kan. §

[Opl. paa gaader i nr. 12.]

Gaader: 1. Gud — dug.
2. Thor og Leif — Thorleif.

Firkantgaade: e r b e.
r a a d.
l a d e.
c d e n.

Geografisk gaade: 1. Sorten.
2. Arno.
3. Madagaskar.
4. Augsburg.
5. Rhone.


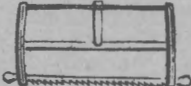
Billedgaade: Juletræet er pyntet; kom Anna skal vi danse omkring det.

Firkantgaade.

a. a. e. e.
c. g. n. n.
o. r. r. r.
r. s. s. u.

Disse bogstaver ordnes saaledes, at de læst baade lodret og vandret betegner: 1. Et træ i skoven. 2. Et redskab til at fiske torst med. 3. Navn paa de hedenste norske guder. 4. En berømt romersk ketsjer.

Billedgaader.

1) D 1 or  gude  n.

2) Ban  

Lars Wilhelmsen, Trondhjem. 10 aar.